

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 814/2022
21.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Данила Николића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.97/20 од 28.09.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 899/2021 од 14.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Данила Николића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.97/20 од 28.09.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 899/2021 од 14.04.2022. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К.бр.97/20 од 28.09.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.12.2015. године до 14.01.2016. године и на новчану казну у износу од 200.000,00 (двестотинехиљада) динара коју је дужан да плати у року од 2 месеца по правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће му се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да оштећеном ББ исплати на име ангажовања пуномоћника – адвоката Братислава Савића износ од 348.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка исплати Вишем јавном тужилаштву у Нишу износ од 400,00 динара, а Вишем суду у Нишу износ од 24.903,00 динара, као и да на име судског паушала плати суду износ од 15.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 899/2021 од 14.04.2022. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, па је преиначена пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.97/20 од 28.09.2021. године тако што је окривљени АА оглашен кривим за кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ како је то ближе описано у изреци пресуде и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.12.2015. године до 14.01.2016. године и на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 (двестотинехиљада) динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца по правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, те је окривљени обавезан да плати Апелационом суду у Нишу паушал у износу од 20.000,00 динара у року од 60 дана по правноснажности пресуде, као и да плати оштећеном ББ на име ангажовања пуномоћника износ од 348.000,00 динара и да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће првостепени и другостепени суд одлучити посебним решењем, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док су одбијене као неосноване жалбе и то у преосталом делу жалба браниоца окривљеног и у целости жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу, па је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Данило Николић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуду другостепеног суда уз наредбу да Апелациони суд у Нишу отвори претрес или да преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе, као и да сходно одредбама члана 488. став 3. ЗКП, имајући у виду садржину поднетог захтева, донесе решење којим се одлаже, односно прекида извршење казне затвора на коју је окривљени осуђен правноснажном пресудом до доношења одлуке по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је посебна доказна радња симуловани посао давање мита извршена незаконито, будући да је нејасно на који начин је осуђенику КПЗ ... ББ у конкретном случају дат статус „овлашћеног лица“ и поверено му извршење ове посебне доказне радње, при чему је осуђеник ББ својим

поступањем подстрекао окривљеног АА на извршење кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, а што је забрањено одредбом члана 176. став 3. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи везано за битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, који су истакнути у захтеву браниоца окривљеног АА - адвоката Данила Николића, били су предмет разматрања Апелационог суда у Нишу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Нишу К.бр.97/20 од 28.09.2021. године. Апелациони суд у Нишу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 5 став други другостепене пресуде Кж1 899/2021 од 14.04.2022. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи браниоца окривљеног АА у делу у којем истиче да је суд радње окривљеног погрешно правно квалификовао као кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, обзиром да се по ставу браниоца радње окривљеног једино могу правно квалификовати као кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ. Наиме, по ставу браниоца, радња због чијег је извршења окривљени непосредно захтевао за себе корист од осуђеника КПЗ ... ББ у износу од 300 евра, сходно Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, не спада у делокруг његових службених овлашћења као радника обезбеђења осуђених лица у КПЗ ..., већ се у конкретном случају може радити само о радњи прекорачења службене дужности. Изнетим наводима бранилац окривљеног правноснажне пресуде суштински побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Жалбом браниоца окривљеног АА - адвоката Данила Николића указивано је и на ове наводе, па када се има у виду да је Апелациони суд у Нишу као другостепени о томе изнео разлоге на страни 7 став други другостепене пресуде Кж1 899/2021 од 14.04.2022. године којом је у том делу одбио као неосновану изјављену жалбу, а које разлоге Врховни касациони суд прихвата као правилне, то на њих, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива јер у истој нису наведени бланкетни прописи којима је одређен обим службених овлашћења и радњи окривљеног као радника обезбеђења КПЗ ..., а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да судови у побијаним пресудама нису аргументовано образложили због чега су прихватили исказе осуђеника ББ и ВВ, а не одбрану окривљеног, те се истиче и да су нејасни и противречни разлози које су нижестепени судови дали у образложењима побијаних пресуда везано за оцену

изведених доказа и шта су из истих утврдили, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче и да суд није током поступка на несумњив начин утврдио да је окривљени извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ за које га је огласио кривим, те се истиче и да суд није утврдио делокруг службених овлашћења окривљеног као радника обезбеђења КПЗ ... и ког тачно дана је окривљени непосредно захтевао за себе корист у износу од 300 евра од осуђеника ББ и где је то тачно било, затим се оспорава закључак првостепеног суда да ББ има својство оштећеног лица, а посебно бранилац окривљеног у захтеву оспорава и полемише са оценом исказа сведока ББ и ВВ коју је дао суд у побијаним правноснажним пресудама, износећи сопствену оцену да су искази ових сведока неистинити и противречни како међусобно, тако и свим осталим изведеним доказима, због чега суд није требало да их прихвати, а што све у битном по налажењу овога суда представља оспоравање утврђеног чињеничног стања у правноснажним одлукама и оцене доказа дате у нижестепеним пресудама.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене изведених доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Данила Николића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.